

Forøg vores indsats, opfordrer Helga Zepp-LaRouche til fredagens møde i Den Internationale Fredskoalition

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Det er 39. uge i træk, at vi mødes. Tak til alle for at være med. Vi har mange nye folk med, så velkommen. Vi sætter stor pris på alt det samarbejde, vi har. Mange af os kommer fra hele verden og fra mange forskellige organisationer. Vi har arbejdet sammen i de sidste 39 uger for at skabe ægte fred i verden.

Jeg har lagt dagsordenen ud i chatten. Der vil være en række personer, som vi har udpeget til at holde oplæg, og derefter vil vi gå over til en rapport-session og en åben diskussion. Det vil være programmet for i dag. Med det vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne ønske jer alle sammen velkommen. Desværre tror jeg, at vi er nødt til at fordoble eller tidoble vores indsats, fordi situationen går fra at være forfærdelig til at blive værre og farligere. Man har indtryk af, at mange af etablissementets folk er fuldstændig gale. Hvorfor jeg siger dette, vil blive klart, når jeg gennemgår de forskellige krisesteder.

Jeg bør naturligvis starte med den seneste forfærdelige massakre, som angiveligt eller tilsyneladende fandt sted i Gaza City, hvor der for to dage siden udspillede sig en utrolig scene, hvor der endelig ankom nogle lastbiler med mad

til de sultende mennesker. Da folk så løb hen til lastbilerne, opstod der tilsyneladende en situation, hvor IDF-styrkerne dræbte 120 mennesker og sårede 750. Israelerne hævder naturligvis, at de blev angrebet. Jeg kan ikke forestille mig, hvordan sultende mennesker, som ifølge alle rapporter er ved at dø, kan udgøre en trussel mod en stærkt bevæbnet hær, som er udstyret med alle former for forsvarsværker. Men under alle omstændigheder skete denne massakre. Naturligvis er det bare det seneste kapitel i en forfærdelig situation. Og i FN's Sikkerhedsråd var det igen USA, der ikke engang gik med til at udtale sig om det. Nu er situationen selvsagt, hvad der skal ske med disse mennesker. Råbet om en humanitær våbenhvile bliver højere og højere, selv regeringschefer som Macron fra Frankrig og mange andre kræver det. Men situationen er helt ubeskrivelig. Dette skete kun en eller to dage efter, at Aaron Bushnell fra det amerikanske luftvåben satte ild til sig selv foran den israelske ambassade i Washington, hvilket er en måde at udtrykke, hvad han følte, sig i stand til at gøre.

Nu er vi naturligvis nødt til at gøre meget mere for at vende og stoppe denne situation. Desværre vil Den Internationale Domstol, som hørte vidneudsagn fra 50 nationer fra 19.-26. februar, sandsynligvis først afsige en dom til sommer. Så det vil ikke være effektivt i den umiddelbare situation. Hvis muren til Egypten bliver åbnet, og palæstinenserne bliver drevet over grænsen, åbner det også et vindue for en større krig i Mellemøsten, for i Camp David-aftalerne blev det meget klart defineret i fire militære zoner, hvad Egypten og Israel kan gøre i hver af disse fire zoner. Og hvis der sker en overtrædelse af denne aftale, hvilket kan ske meget hurtigt nu, kan det ikke udelukkes, at Egypten vil bryde Camp David-aftalerne og åbne en situation, der meget hurtigt kan føre til en større krig.

Så dette er en af grundene til – og jeg håber, at vi kan diskutere dette i vores diskussionsperiode – hvorfor vores kampagne for at sætte Oasis-planen på den internationale

dagsorden er mere presserende end nogensinde før. Situationen er så håbløs, at medmindre man indgyder håb og får alle kræfter i hele Sydvestasien til at arbejde for en sådan løsning med økonomisk udvikling for alle, er det næsten umuligt at se, hvordan nogen anden tilgang kan afhjælpe situationen.

Det er kun én af situationerne. Den anden store front omkring Ukraine eskaleres også massivt, og jeg ved ikke, hvilken situation der er værst. Måske bringer situationen i Ukraine os endnu hurtigere til en mulig global krig, for hvis man bare genfortæller de seneste dages begivenheder, så var der en konference om Ukraine i Frankrig, hvor præsident Macron foreslog at sende NATO-tropper ind i Ukraine. Det blev naturligvis afvist af den tyske kansler Scholz, som sagde, at der ikke ville blive sendt tyske tropper til Ukraine, og at ingen andre NATO-tropper skulle sendes af sted. Men han var under enormt pres for at give grønt lys til at sende det tyske Taurus-krydsermissil til ukrainerne. Det nægtede han med det argument, at krydsermissilet har en rækkevidde på mere end 500 km og derfor kan nå dybt ind på russisk territorium, hvilket ville udgøre en rød linje, som han mener, man ikke har råd til at overskride.

Den tidligere leder af NATO's militærkomité og generalinspektør for den tyske hær, general Harald Kujat, gav et interview i Deutschlandfunk radio, hvor han sagde, at der allerede er tre lande, der har tropper på jorden i Ukraine. Han nævnte ikke navnene på landene, men vi formoder, at det er amerikanere, briter og franskmænd. Kujat sagde også, hvor farlig situationen er, hvilket man kan se ved, at hvis den drone, der for lidt siden nåede Engels-luftbasen i Rusland, blot havde ramt en meget kort afstand fra, hvor den gjorde, kunne den have ramt nogle af de atombevæbnede jagerfly. Det ville ifølge Kujat have betydet, at diskussionen mellem Kujat og interviewereren ikke ville have fundet sted; den indlysende implikation er, at vi alle ville være døde.

Det er klart, at Putin i sin årlige tale til den føderale forsamling sagde, at Vesten skal være klar over, at hvis de bliver ved med at presse på, kan det komme så vidt, at Rusland vil bruge atomvåben. De vestlige medier har som sædvanlig fuldstændig afvist det og sagt: "Tag det ikke alvorligt. Han snakker bare, han siger altid disse ting. Ingen skal tage det alvorligt." Men det er fuldstændig vanvittigt, for hvis man bliver ved med at presse og skubbe, tror jeg, vi nærmer os den grænse, hvor det meget hurtigt vil være for sent.

Der er en ubekræftet rapport, hvilket jeg normalt ikke bruger, men den ser ret troværdig ud. Nemlig at chefredaktøren for RT, Margarita Simonyan, netop har offentliggjort en erklæring, hvor hun hævder, at hun fik fat i et bånd, som hun fik af en person i militæret, der optog en samtale mellem tyske officerer fra den 19. februar, hvor de diskuterede, hvad der skulle til, og hvordan Tyskland ville ødelægge Kertj-broen [der forbinder Krim med det russiske fastland]. At det ville kræve 10 eller måske 20 missiler at gøre det. Under alle omstændigheder er der ifølge denne rapport en officiel anmodning fra Maria Zakharova fra det russiske udenrigsministerium til den tyske regering, hvor hun kræver en forklaring på hele denne affære. Jeg ved ikke, om det er sandt; det kan være fake news. Men på den anden side har det et semi-officielt præg. Hvis det rent faktisk er sandt, at tyske officerer skulle være involveret i at diskutere dette i form af seriøs planlægning, ville vi være i en endnu mere forfærdelig katastrofe.

Jeg tror, at vi virkelig er nødt til at vække verden i endnu højere grad, end vi allerede gør nu, for vi er på randen af at glide ind i Tredje Verdenskrig. Jeg mener, at det skal være en offentlig diskussion, og der skal være flere mennesker, der giver udtryk for det, så vi ikke, som i 1914, går i søvne ind i Første Verdenskrig. Men vi skal i det mindste have en offentlig diskussion om, hvorfor det er fuldstændig vanvittigt, og hvorfor vi meget hurtigt skal bevæge os fra

denne geopolitiske konfrontation til et samarbejde. Der skal være en bred opfordring til diplomatiske løsninger, både i Ukraine og med hensyn til Sydvestasien. Kina har lagt omfattende fredsplaner for begge situationer. For Ukraines vedkommende har de allerede for mange måneder siden fremlagt et 12-punkts program for, hvordan situationen kan afdramatiseres. General Kujat og Horst Teltschik, Peter Brandt og Hajo Funke har også fremsat et forslag om Ukraine. Med hensyn til Sydvestasien har Kina ligeledes fremsat et forslag om en omfattende fredskonference for Mellemøsten, som hurtigst muligt skal sættes på dagsordenen.

Jeg tror, det er det spændingsfelt, vi befinder os i, og forhåbentlig kan vi mobilisere denne gruppe til at formere sig og blive endnu mere aktiv, så vi får en absolut stærk fredsbevægelse internationalt.

Den eneste gode nyhed – jeg ved ikke, om jeg kan kalde det det, men jeg tror det – er, at George Galloway lige har vundet et sæde i det britiske parlament på Gazas liste. Han slog både Tory- og Labour-kandidaterne, og det tror jeg også er med til at bringe et nyt element ind i situationen, især i lyset af det nylige primærvalg i Michigan, hvor der var en betydelig andel af arabiske og muslimske mennesker, der stemte ” uengageret” for at give budskabet til Biden om at ændre politikken i forhold til regionen. Så det er ikke håbløst; man kan gøre noget. Men jeg tror, vi er nødt til virkelig at optrappe det, vi er i gang med, enormt.

Bemærkninger under diskussionen:

Hvad angår det første spørgsmål, tror jeg desværre ikke, at der er nogen anden vej end at forblive fredelig. For i det øjeblik vi begynder at blive voldelige, tror jeg, at vi mister den moralske autoritet til at være fredsbevægelsen. For hvis man begynder at bruge de samme midler som de mennesker, der begår disse grusomheder, så vil hele sagen være tabt. Jeg tror, det er det, Mahatma Gandhi og Martin Luther King lærte

os, og jeg vil meget gerne understrege, at selvom man nogle gange har en tendens til at blive frustreret, så tror jeg, at vi hellere skal tænke på kreative måder at mangfoldiggøre os på og få flere og flere mennesker involveret i denne indsats.

Det andet spørgsmål: Jeg tror, at mange mennesker tror, at det er den zionistiske lobby, der kontrollerer USA. Men min afdøde mand, Lyndon LaRouche, hævdede altid meget eftertrykkeligt, at det er omvendt. At det er det anglo-amerikanske establishment, der bruger Israel som en håndgranat, de kan kaste ind i situationen, når de har brug for det. Og hvad er den overordnede situation? Alt dette hænger i virkeligheden sammen med, at det neoliberale finanssystem tydeligvis er ved at skrumpe. Det er ved at kollapse, økonomien er på vej ned – især i Europa – mens Asien er på vej op. Det er ikke kun Kina, men det er Kina, Indien, Indonesien og BRIKS-landene. Den egentlige årsag er, at Wolfowitz-doktrinen, projektet for et nyt amerikansk århundrede, som er det, de neokonservative i ledtog med det britiske establishment fremlagde som svar på Sovjetunionens sammenbrud i perioden 1988-91. Grundlæggende besluttede de at gå efter en unipolær verden baseret på ideen om at styre verden som et imperium baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold, da der var mulighed for at skabe en fredsorden. Det er det, der er på spil her.

Vi har lige nu en situation, hvor hele EU, og desværre især Tyskland, har mistet al suverænitet. De er bare dette imperiums puddelhund, og de ser absolut på det voksende Asien, det voksende Globale Syd, den voksende Globale Majoritet som noget, der skal inddæmme eller endda ødelægges. Det er virkelig det, der foregår der, så derfor – og man får virkelig skylden, hvis man siger det, men det er så langt ude, at hvis man ikke skaber klarhed, hvor skal det hele så ende? Situationen i Ukraine og også det, der sker i Sydvestasien, er blot afledninger af denne overordnede indsats. Hvad sker der med Sydvestasien? Hvad var situationen før den 7. oktober? Der var kun tre store lande, der sluttede sig til BRIKS+ – Saudi-

Arabien, De Forenede Arabiske Emirater og Iran. Der var udsigt til udvikling i regionen gennem BRIKS, Bælte & Vej Initiativet, og der var faktisk udsigt til fred på grund af den historiske tilnærmelse, som Kina havde forhandlet på plads mellem Iran og Saudi-Arabien. Det er alt sammen gået i vasken lige nu, medmindre vi sætter det på dagsordenen igen, og det er derfor, vi skubber så kraftigt på Oasis-planen. Fordi kræfterne for fred er nødt til at blive mere dominerende, og ideen om fred gennem udvikling er det eneste håb, jeg kan se for, hvordan vi kan påvirke situationen i Israel, fordi israelerne også burde have en interesse i at have en fredelig og fremgangsrig region i stedet for at have den ene bølge af terrorisme efter den anden. Så ideen om at bevæge sig tilbage til ideen om regional udvikling er det eneste håb.

Men jeg tror, man må erkende, at den egentlige årsag til alt dette er geopolitik; idéen om, at man for at forsvare anglofæren, for at forsvare det såkaldte Vesten, er nødt til at dæmme op for Asiens fremgang, fremgangen for det globale flertal. Medmindre vi overvinder den tankegang og bevæger os over i et nyt paradigme, hvor vi etablerer et samarbejde mellem det Globale Nord, det kollektive Vesten så at sige, og den Globale Majoritet, så er det det store spring, vi er nødt til at gøre.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at jeg først og fremmest vil sige til [navn redigeret], at jeg studerer dit forslag, og jeg vil svare om en dag eller deromkring, og måske kan vi tage det op i næste uge. Jeg er ked af, at jeg ikke har indarbejdet det helt endnu.

Ellers kan jeg kun sige, at hvis alle de deltagere, der var med i denne diskussion i dag, ville gå ud og virkelig forsøge at gøre en kæmpe indsats. Jeg ved, at I alle har organiseret jer og forsøgt at kontakte folk, men mediekontrollen i Tyskland – og dette er et svar til [navn redigeret] – Tyskland

er nu som et fuldstændig hermetisk lukket land, hvor man ikke kan udtale sig om noget som helst. Man kan ikke engang rapportere om, hvad der sker. Der er en fuldstændig mediekontrol. Hvis nogen siger noget, selv at der er sket en massakre, da Bushnell-selvbrændingen fandt sted, kiggede jeg i de tyske medier, og det tog næsten en dag, før den første lille nyhed dukkede op, og så blev den straks begravet et eller andet sted i de ikke-vigtige nyheder. Så jeg tror, vi er nødt til virkelig at bekæmpe krigsmaskinens forsøg på at bevare kontrollen over fortællingen. Jeg tror, at de etablerede figurer – i det mindste dem, der er de såkaldte atlantikere – er så fast besluttede på at optrappe dette. Jeg ved ikke, hvad der foregår i deres hoveder, for det er, som om de er fuldstændig uvidende om, at dette faktisk kan føre til atomkrig. Da Kujat sagde, at hvis denne drone havde ramt bare et par kilometer fra, hvor den ramte, ville vi alle være døde. Det var minutter, sekunder fra at være en atomulykke. Det er sådan, den krudttønde er, som vi sidder på. Hele mediekontrollen forsøger at få den almindelige befolkning til ikke at ane noget, de ved ikke, hvor farligt det er. Jeg tror, vi er nødt til at gøre en gigantisk indsats. Når de igen siger, at Putin siger, at vi ikke ønsker en krig mellem NATO og Rusland, men hvis I bliver ved med at presse på, så har vi disse våben, og vi vil bruge dem. De siger: "Det betyder ikke noget, han taler bare til et hjemligt publikum," eller noget i den stil. Jeg tror, at vi på en eller anden måde må sørge for, at flere mennesker virkelig er opmærksomme på denne fare. Det kan kun lade sig gøre, hvis hver person i dette opkald forsøger at få gennembrud i forhold til at få stemmen hørt.

Hvad angår Oasis-planen, hvis vi kunne få et dusin nobelprisvindere til at komme ud og sige: "Dette drab må stoppe. Vi har brug for en plan for udvikling, og der findes en plan, som er Oasis-planen." Eller få et par andre prominente personer til at sige det, så det kommer ud i nyhederne. Jeg tror, det ville gøre en forskel, for hvis folk begyndte at sige, at der faktisk er en måde at løse denne

forfærdelige udvikling på, som kun kan føre til mere ødelæggelse. Jeg tror, at hvis vi ikke stopper drabene på palæstinenserne, og det fortsætter i Egypten, Jordan, Libanon og Iran, så er vi snart i Tredje Verdenskrig på grund af situationen i Sydvestasien. Og vi sidder allerede på krudttønden i forhold til Ukraine, så jeg tror, at hvis vi virkelig gør en gigantisk indsats og siger, at vi i næste uge skal have et mål om, at vi i løbet af de næste par dage hver især kontakter fem organisationer eller fremtrædende personer og bringer dem med i næste uge. Vi bør få folk til at udtale sig offentligt til fordel for Oasis-planen. Hvis vi får f.eks. en præsident eller fem statsministre eller et parlament til at stemme om Oasis-planen, eller som jeg sagde, en gruppe nobelprisvindere, parlamentarikere, så kan vi få det til at ske. Vi er nødt til på en eller anden måde at bryde igennem denne kontrol af fortællingen, og jeg vil virkelig opfordre alle i dette opkald til at forpligte sig til, at vi katalyserer hele denne IPC-organisering til en højere størrelsesorden, for det er det, der er brug for.